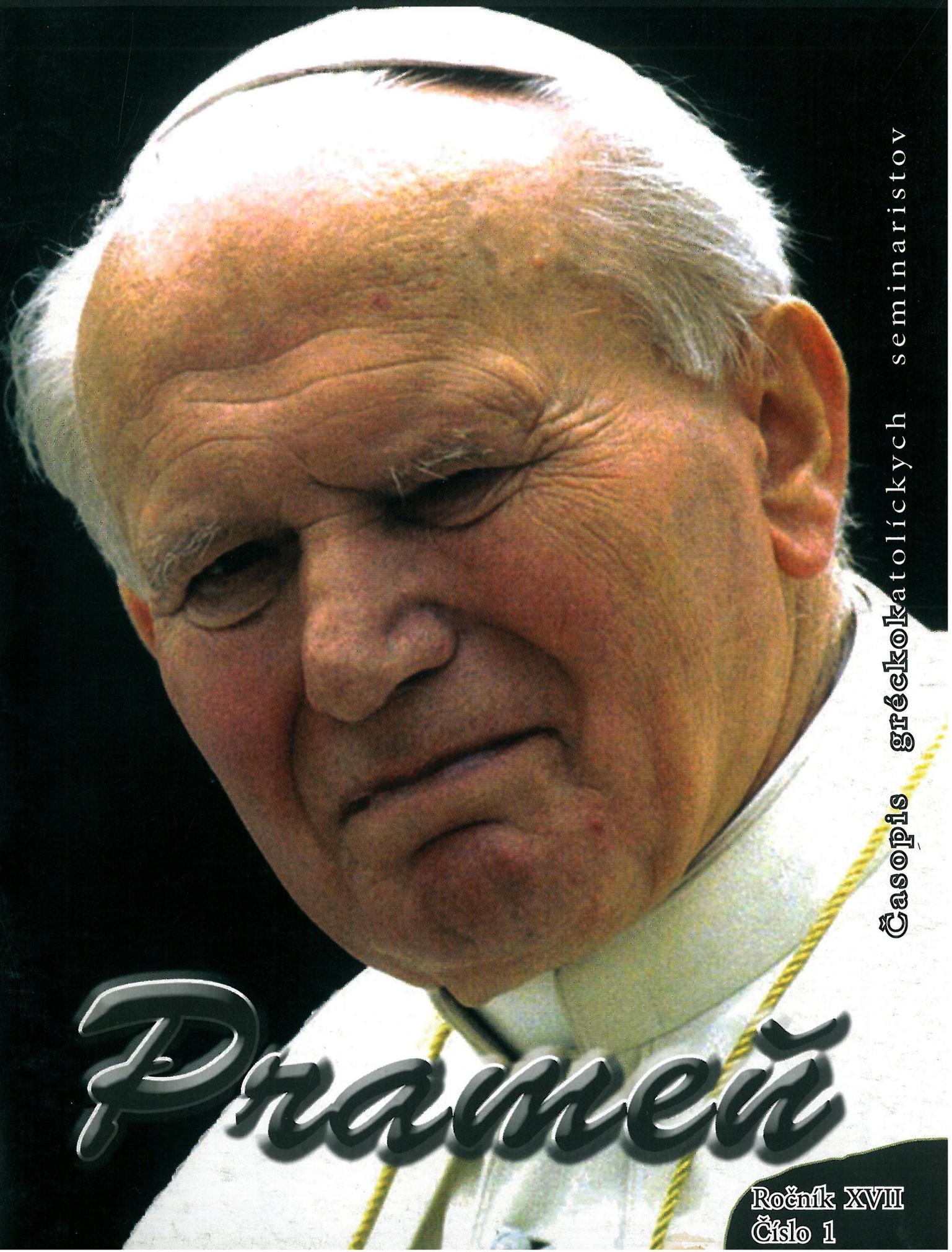

✓ Ján Pavol III. -
apoštol národov

✓ rodina
v 21. storočí

✓ seminár
v novom šate

Časopis gréckokatolíckych seminaristov

Pravoslavie

Ročník XVII
Číslo 1

Mesiac september signalizuje príchod nielen nového školského roku, ale aj začiatok nového liturgického roku. Zaiste sme všetci plní očakávania, aké to bude. Takisto s porovnatelnými očakávaniami vstupujeme aj my – seminaristi – do nového akademického roku s očami upretými na milosrdného Ježiša Krista. Sme plní vízií a plánov, svojich vlastných predstáv o tom, čo všetko chceme dosiahnuť. Samo o sebe to nie je zlé, len nemôžeme ostať iba pritom.

Často sme svedkami toho, ako nás dokážu naše povinnosti úplne pohltiť. Neostáva nám čas na rodinu, známych, Boha. Všetko ostatné je dôležitejšie. A býva to často paradoxné, keď' prisudzujeme tomu, čo nie je až také podstatné veľkú váhu a dôležité veci púšťame pomedzi prsty. Presne takto by sme mohli charakterizovať dnešného človeka. Je to realita mnohých z nás.

Ježiš nám však ponúka úplne nový začiatok. Ponúka nám čas, ktorý môžeme využiť lepšie ako doteraz. Ponúka nám čas, ktorý je plný požehnania a radosti z prežitej prítomnosti. Kristus nám sám ponúka riešenie, lebo povedal: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.“ (Jn 14, 6) Ponúka nám seba samého. Je to vari možné aj v našom prípade? Božie slovo hovorí cez nádherné príklady ako sa dá začať odznovu. Pozrime sa na kráľa Dávida. Po spáchaní hriechu s Betsabe dostal od Pána novú šancu a on sa jej pevne uchopil. Ako príklad nám môže poslúžiť aj izraelský ľud putujúci púšťou 40 rokov. Pán ho označil ako ľud tvrdej šije. Bol šomrajúcim ľudom, ale Boh na nich nezabudol a stále bol s nimi. A to isté prisľúbenie máme aj my. Takúto istotu nám môže dať jedine Boh.

Preto s nádejou v srdci vykročme radostne do ďalších dní nášho života. Majme stále na pamäti, že nikdy nie sme sami. Lebo máme mocné prisľúbenie Ježiša Krista: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ (Mt 28, 20b)

Peter Kačur
duktor

Bleskovky	2
Dar, ktorý stojí zato!	4
Pohľad odborníka	6
Seminár v novom šate	8
Svetlo pre teba	10
Apoštol národov	12
Báseň	15
Kultúra smrti	16
Dokonalosť je možná	17
Seminárny Pokrov v Mariapócsi	18
Filipovka	20
Aposthegmata	21
Zábavník	22
Abrahám a syn	24

REDAKČNÁ RADA:

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:
ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

ŠÉFREDAKTOR:
Tomáš Mikunda

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Ľuboš Pavlišinovič
Pavol Dancák

REDAKČNÁ RADA:
o. Jozef Paraska, CSsR
Jaroslav Girovský
Martin Krišťák
Mikuláš Jančuš
Ján Fedorišin

JAZYKOVÁ KOREKTÚRA:
PhDr. Valéria Juríčková, PhD.

FOTO:
Mikuláš Jančuš
Dominik Petřík

ADRESA REDAKCIE:
Sládkovičova 23
080 01 Prešov
www.gojdic.sk
www.unipo.sk/pracoviska/gks

Zo srdca ďakujeme za všetky
Vaše príspevky a dary, ktoré
ste s láskou darovali našim
seminaristom cez Neinves-
tičný fond sv. Jána Krstiteľa.

**REDAKCIÁ SI VYHRADZUJE
PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.**

november 2010
ročník XVII.
akademický rok
2010/2011

V závere slávnostného otvorenia akademického roka 2010/2011 na Prešovskej univerzite, ktoré sa konalo 21.9.2010 v Mestskej hale, bola semináristom Petrovi Kačurovi a Patrikovi Mařáčíkovi udelená Cena rektora Prešovskej univerzity v Prešove za reprezentáciu Prešovskej univerzity a iné seminárne aktivity.

Dňa 20.9.2010 sme sa zúčastnili slávenia svätej liturgie v Katedrálnom chráme Jána Krstiteľa v Prešove, ktorou bol otvorený nový akademický rok na Gréckokatolíckej teologickej fakulte Prešovskej univerzity v Prešove. Prítomní študenti prvého ročníka tu počas imatrikulácie zložili slávnostný sľub.

Seminár má nový vzhľad. Prvé týždne v seminári boli sprevádzané brigádami pri výmene nových okien v našich izbách, pri maľovaní či natieraní seminárneho plotu. Však je krajší?

Semináristi prvého ročníka spolu so semináristami štvrtákmi vytvorili tím, ktorý sa 11.10.2010 v imatrikulačnom futbalovom zápase postavil proti výberu seminára. Po napínavej hre zvíťazil výber seminára v pomeru 24:1.

Osemčlenná skupina Zboru svätého Romana Sladkopevca v dňoch 7.- 8.10. 2010 odovzdávala duchovné bohatstvo kresťanského Východu v podobe liturgických spevov veriacim v Brne a Zvolene.

Dňa 6.10.2010 nás navštívili členovia kolpingových rodín z Rakúska, ktorí sa taktiež zúčastnili na slávení svätej liturgie v našej seminárnej kaplnke Najsvätejšej Trojice.

V rámci prehliadky cirkevných zborov v prešovskej konkatedrále svätého Mikuláša, ktorá sa konala 14.10.2010 vo večerných hodinách, prostredníctvom piesní byzantského obradu odkrýval náš Zbor svätého Romana Sladkopevca krásu a hĺbku východnej spirituality.

V sobotu 16.10.2010 sa bratia tretiaci spolu s bratmi prvákmi vybrali turistickým krokom na výlet do Slovenského raja, aby spolu prežili jeden deň plný zábavy a dobrodružstva, ale aj modlitby a Božej dobroty, o ktorej hovorí Písma, že sa dá zažiť, keď bratia žijú pospolu.

DAR, KTORY STOJÍ ZATO!

*H*ladím na oheň, ktorý plápolá v kozube. Takmer nevnímam, že vonku zúri víchrica. Užívam si teplo obývačky usadený na pohodlnom gauči vedľa svojej manželky. Usmieva sa na mňa. Ako každý vzťah, i ten náš pretrpel mnohé sklamania a zranenia. Napriek tomu som šťastný, že mám človeka, o ktorého sa môžem oprieť a ona vie, že som tu pre ňu, kedykoľvek ma potrebuje. Je to pekný pocit. Síce nie je stály, ale oplatí sa zaň bojovať. Viem, že je šťastná. Vidieť to na spôsobe, akým sa na mňa pozerá. Akým sa pozerá na naše tri spiace deti.

Príťažlivá predstava, čo poviete? Hoci nemáme kozub, manželku, tri deti, je v nej niečo hrejivé. Niečo, čo vytvára pocit pohodlia a spokojnosti, alebo hádam lepšie povedané - istoty.

Napriek našej hlbokej túžbe po podobných situáciách je súčasná rodina v kríze. Mnohí už nemajú problém s rozvodom. Nepohoršujú sa nad tým, keď manžel a otec rody odíde k milenke. Ba ospravedlníme si to tvrdením, že asi neboli „pri tej svojej“ šťastný. Neraz nevidíme problém ani vtedy, keď matka opustí svoje deti a odíde žiť s iným mužom. Každý chce byť šťastný v láske, ale kto chce za lásku bojovať?! Odísť je ľahšie, ako čeliť problému. Vynára sa nám dôležitá otázka: Prečo je vlastne správne bojovať za rodinu? Aký to má význam?

Pred niekoľkými rokmi sa na stredoškolskej konferencii o rodine a manželstve prihlásilo jedno

dievča a predneslo nasledujúci názor: „*Podľa mňa je manželstvo nepotrebné. Má m známych, ktorí žijú spolu bez tohto kúска papiera. Aby jeden druhého nestratili, snažia sa prejavovať si každý deň čo najviac lásky. Obdarúvajú sa darčekmi a podobne*“.

Vyzerá to ako celkom dobré riešenie. Musí byť krásne vidieť, ako si partneri deň čo deň preukazujú lásku nejakým gestom alebo darčekom. Nie je to však iba zdanie? Je prameňom ich správania láska? Nie je to skôr strach z toho, že jeden odíde a druhý zostane sám? Nebál by som sa i ja sám v takej situácii? Ne-obával sa, že ten druhý to so mnou vzdá, keď nebude spokojný? A tak sa práve to, čo by rodina a manželstvo mali zabezpečovať, v takomto vzťahu stráca. Čo to je? Dôvera a istota.

V skutočnej rodine nemá miesto strach z odchodu partnera. Jedinou hybnou silou môže byť iba láska. Nemôžeme robiť druhých šťastnými preto, že nechceme, aby od nás odišli. Všetko má pochádzať iba z čistej úprimnej lásky, ktorou ich túžime obdarovať. Aké hrozné by bolo vedieť, že ten druhý je so mnou len preto, aby ma využil. Myslím, že takéto poznanie a pocit má od šťastia veľmi ďaleko.

Jedine láska, tá láska, ktorou Kristus miluje Cirkev, môže byť základom šťastnej rodiny. A pripomínam, že on za ňu zomrel na kríži. Ak ju nahradíme čímkolvek iným, všetko, čo sme postavili, všetko, o čo sme sa usilovali, sa nám roz-

padne ako domček z karát.

Pýtaš sa, ako je vôbec možné mať takúto lásku? Človek je zdrvený hriechom, ktorého hned prvým dôsledkom bolo vzájomné obviňovanie sa muža a ženy. A týmto je človek poznačený do dnešných dní. Sebectvo partnerov, neporozumenie, vzájomné obviňovanie sa, ba dokonca vzájomné opovrhovanie. Manželia namiesto toho, aby žili ako spojenci, stali sa nepriateľmi. Je teda Kristova láska iba vzorom manželského života, ktorý nikdy nedosiahneme?

Nie! Kristus prišiel vrátiť, čo človek hriechom stratil. On dáva silu i milosť žiť manželstvo. On ti dáva všetko potrebné, aby si mal šťastnú rodinu. Rastom vo vzťahu k nemu čoraz viac dokážeme uznať svoju chybu, vypočuť toho

druhého, vidieť veci z jeho uhla pohľadu a stáť pri ňom i za tú cenu, že to bude bolieť. Vzťah s Kristom nás premieňa pomaly a nepatrne, no tak zázračne, že všetci okolo sa len čudujú. Až zrazu dokážeme poslúžiť tomu druhému a dať sa mu celý.

Práve v tejto službe a dávaní sa spočíva krása vzťahu. Len z lásky, ktorá je taká veľká ako Kristova, môže prameniť šťastie, ten hrejivý pocit, ktorý nás tak lákal. Zrazu sa nefunkčná rodina, v ktorej si žil, stane novou, možno presne tou, po ktorej si túžil. Tak čo? Vyskúšať to? Chceš byť šťastný?

**Jaroslav Girovský,
5. ročník**

PÔHĽAD ODBORNÍKA

Čím je rodina pre Cirkev? Aká je úloha rodiny v Cirkvi a čím by mala byť Cirkev pre rodinu?

Nedá sa párietmi vyjadriť celá hĺbka vzťahu rodina a Cirkev. Pápež Ján Pavol II. v apoštolskej exhortácii *Familiaris Consortio* hovorí: „Kresťanská rodina je osobitným prejavom a uskutočnením cirkevného spoločenstva; aj z tohto dôvodu... sa má volať 'domáca cirkev'“. A Katechizmus Katolíckej cirkvi dodáva: „*Rodina je spoločenstvom viery, nádeje a lásky. V Cirkvi nadobúda osobitnú dôležitosť, ako to vidno z Nového zákona.*“ S tým sa dá len súhlasiť. Cirkev ako dobrá Matka sprevádza každého člena rodiny už pred počatím (formácia mládeže, snúbencov), aj pred narodením (rodičia), počas celého života až po smrť, ba dokonca až za smrť (modlitby za zosnulých).

S akou škálou problémov k vám prichádzajú manželia ako za knázom?

Ako knaz sa stretávam s rôznymi problémami: od zlých materiálno-sociálnych podmienok, cez rodinné v širšom zmysle slova (medzigeneračné, súrodenecké nepokoje), či vzťahové nezhody (ked' si dvaja „nerozumejú“), až po problémy náboženského charakteru (miešané manželstvá a nejednota pri výchove detí).

Ak už sa manželstvo či rodina ocitne v kríze, čo by mali manželia urobiť ako prvé?

Hlavne chcieť. Hovorí sa: Dobrá vôle všetko zdolá. Ak je ochota niečo zmeniť, tak sa to s Božou pomocou určite podarí. Ak sa konflikty budú riešiť priebežne, kríza ani nemusí prísť. Rozmýšľať treba nie o tom, ako sa má zmeniť ten druhý, ale ako sa môžem zmeniť ja. Tiež je dobré vyhľadať skúsenú odbornú pomoc, ktorá dokáže nestranne načúvať obom. Aj naša cirkev ponúka veľa možností na nápravu vzťahov, napríklad Centrum pre rodinu - Sigord.

Ako pomáhate riešiť problémy tým, ktorí o to požiadajú? Existuje vôbec nejaký „zázračný“ recept pre fungujúce manželstvo?

Predovšetkým sa snažím veľa počúvať, načúvať. Odpovede na problémy nie sú vždy hned jasné, ľahké, nedajú zodpovedať po dvoch minútach rozhovoru. A „zázračný recept“? Dať Boha na prvé miesto vo svojom živote a nezabúdať pritom na svoje stavovské povinnosti. Ak to urobím, Boh usporiada všetko ostatné. „*Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo... a toto všetko dostanete navyše*“ (Mt 6, 33).

Ako by ste formulovali svoj odkaz rodinám?

Vo svojom živote som spoznal a zakúšam, že pravdy a zákonitosti, ktoré

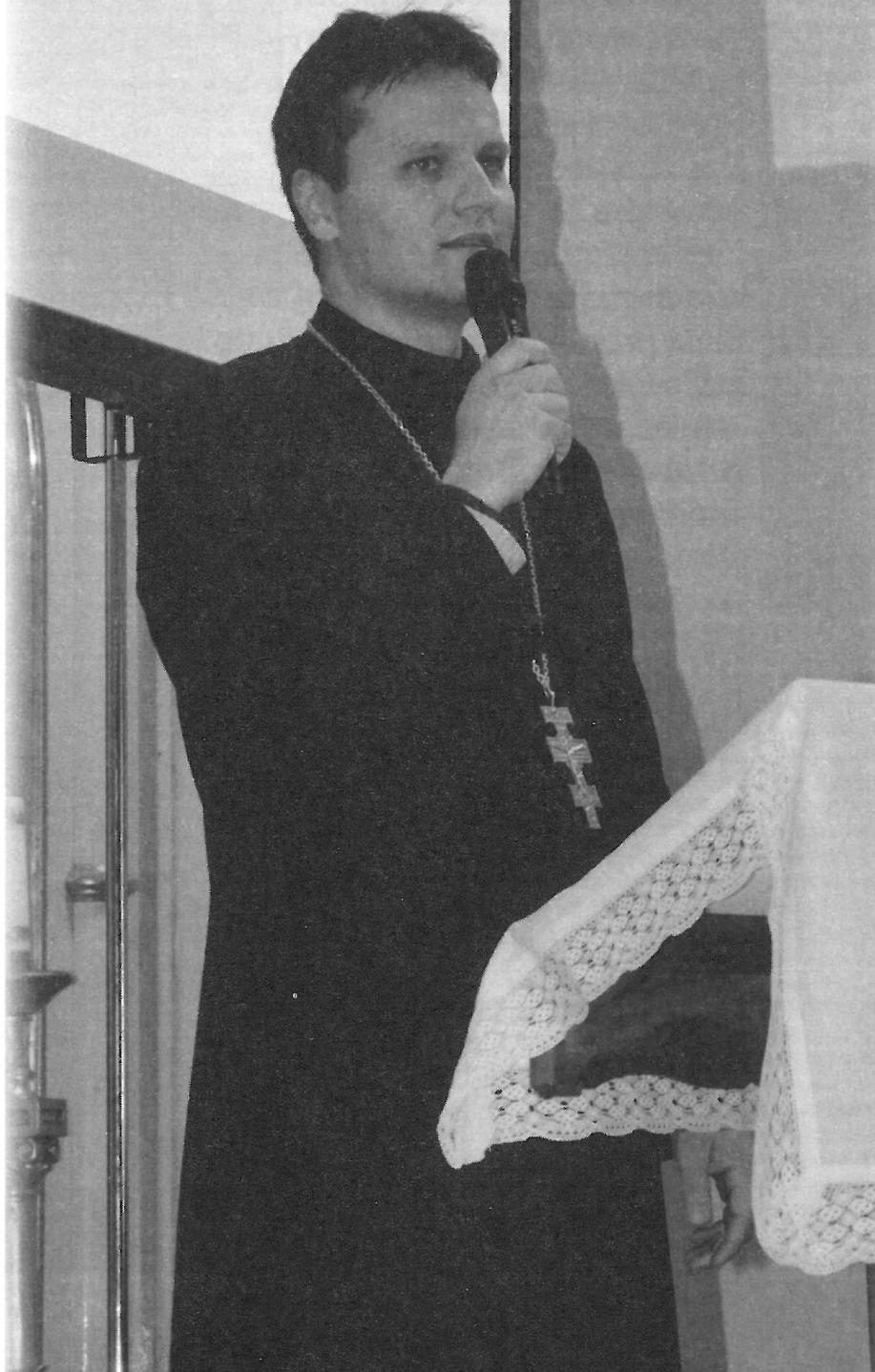
Cirkev hlása, naozaj fungujú. Ak skutočne dáme Boha (plnenie jeho vôle a jeho plán s nami) na prvé miesto, Boh sa zahanbiť nedá a bude žehnať všetkým našim krokom. Ak veríme, že Boh je dobrý a starostlivý Otec a my ho milujeme, tak vieme, že všetko, čo život prinesie, nám „slúži na dobré“ (porov. Rim 8, 28).

za rozhovor ďakuje

**Mikuláš Jančuš,
4. ročník**

**Otec Ivan Molčányi
(nar. 1. júla 1974),
gréckokatolícky farár
v Zemplínskom Hra-
dišti (protopresbyte-
rát Trebišov), ženatý,
otec štyroch detí.
Člen Rady pre rodinu
pri Gréckokatolíckej
eparchii v Košiciach,
animátor snúbenec-
kých príprav. Štúdiá:
Gréckokatolícka teolo-
gická fakulta
v Prešove, Medziná-
rodný teologický inšti-
tút pre manželstvo
a rodinu v Gaminu,
Rakúsko, Škola života
kresťanskej rodiny na
Inštitúte rodiny
v Košiciach.**

*Adam i jeho žena, boli nahí a
sa jeden pred druhým.*

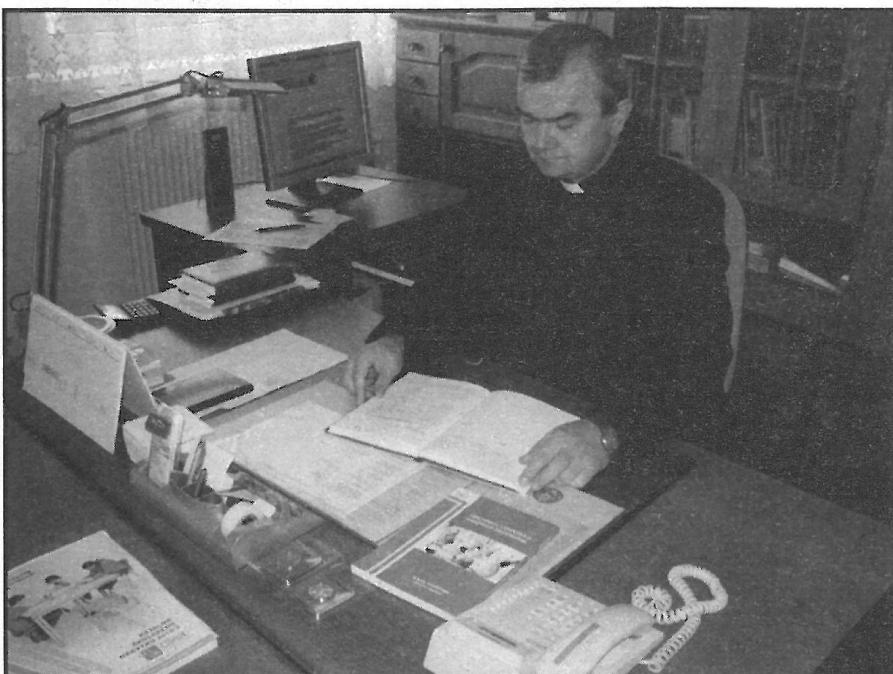
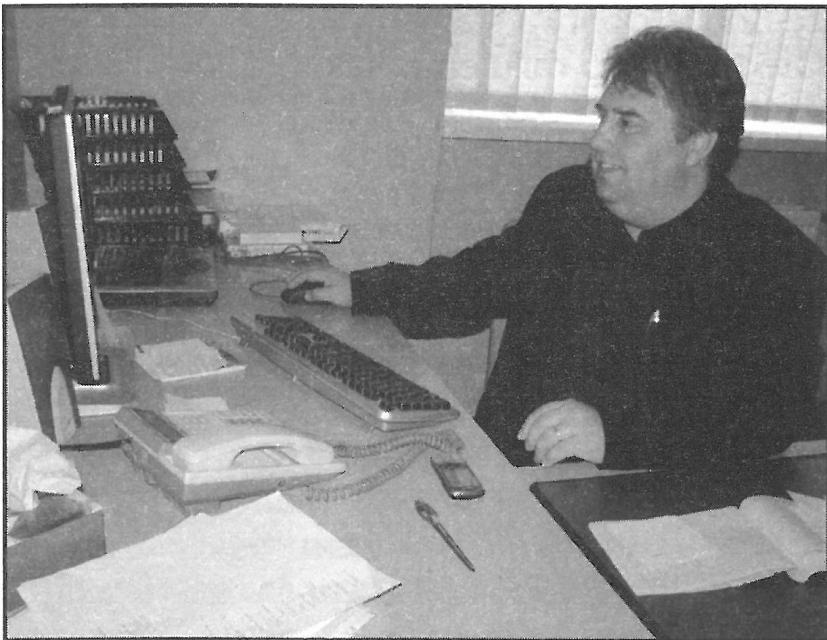

SEMINÁR V NOVOM SATE

Ako každé iné pondelňajšie ráno som aj tentokrát zavítal do najblížieho PNS a kúpil si obľúbený týždenník. Hned' z obálky na mňa kričal titulok, ktorý prezádzal, že sa začína hodnotiť. Nová vláda SR je na svete už 100 dní. Okamžite mi skrsla myšlienka zhodnotiť aj novú seminárnu „vládu“ za obdobie o polovicu kratšie. Áno, ak ste o tom ešte nevedeli, vedenie knazského seminára sa počas letných prázdnin mierne obmenilo, a nielen ono...

Začнем s postom vicerektora, na ktorom o. Miroslava Šimka vystriedal o. Jozef Urvinitka, v súčasnosti tiež prefekt seminára. Svojeprvé dojmy z novej funkcie opisuje ako značnú bázeň či obavy, ktoré sa premiešávali s pocitom veľkej zodpovednosti. Na otázku, ako vnímal a ako vníma túto funkciu teraz, odpovedá: „**Kedže v seminári nie som nový, o viacerých veciach som už vedel. Avšak z pozície prefekta som ich nemusel riešiť (napr. ekonomicke záležitosti). Avšak je toho aj veľa nového.**“ Ako som spomíнал, o. Jozef v tejto chvíli zastáva dve funkcie, a tak som bol zvedavý, ako vidí túto situáciu. „**Stále je to práca s ľudmi, na jednej strane so seminaristami a na strane druhej s personálom seminára.** Samozrejme, mám oveľa menej času, ale beriem to ako misiu od Boha, ktorá prináša svoje tažkosti, ale zároveň mi Pán dáva aj potrebnú milosť, bez ktorej by to nešlo.“

Zmena nastala aj o jeden stupienok vyššie. Otca Marka Rozkoša vo funkcií rektora vymenil o. Miroslav Dancák. Otec Miroslav

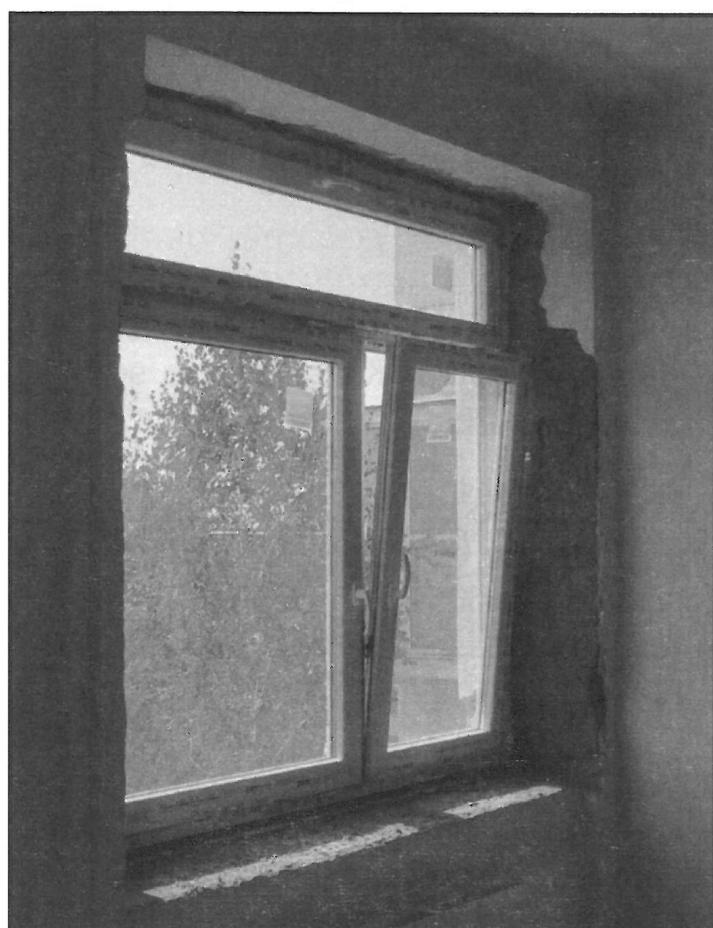
však nie je žiadен nováčik. V seminári už raz pôsobil, a tým nenarážam na bohoslovecké časy. Pôsobil tu ako vicerektor. S touto inštitúciou sa rozlúčil pred tromi rokmi, a tak som sa ho opýtal, s akým pocitom vníma svoj návrat? „**Najprv to bol pre mňa šok. Nepočítal som, že sa vrátim, kedže som tu predtým pôsobil. Zobral som to však ako službu.**“ Niekto by si pomyslel, že za tri roky sa ani nič zmeniť nemohlo, ale otec rektor s tým nesúhlasí: „**Predsa len je to o trošku iné. Zmenila sa matéria, s tým aj iné pocity a zmyšľanie u chlapcov. Cítim tu však dobrú atmosféru, čo ma milo prekvapilo**“. Ako ďalej spomína, v porovnaní s funkciou vicerektora, v ktorej predtým pôsobil, má pocit väčšej zodpovednosti pred seminaristami, arcibiskupom, Cirkvou a samotným Bohom. „**Chcem sa však vložiť do Božích rúk a nechať sa viesť aj týmto dobroružstvom**“.

Avšak ako som v úvode článku slúboval, toto nie je všetko, čo sa v seminári zmenilo. Ak by ste sa v posledných týždňoch prešli okolo seminárneho areálu, určite by vám zrak padol na „čatu“ mužov so štetcami, drôtenými kefami, valčekmi na farbu, krovinorezmi, kosačkami a kadečím iným v rukách. Áno, vzhľad seminára nabral krajšie kontúry aj naším pričinením. Ako otec vicerektor hovorí: „**Je lepšie celit malé rany, ako sa neskôr pasovať s veľkými.**“ Samozrejme, v skrášľovaní seminára a jeho areálu nám pomohol aj veľký počet iných ľudí, maliarov či murárov, ktorých Boh posielal vždy vo chvíli, keď bola ich pomoc najviac potrebná. Najväčšou zmenou však bola výmena okien, ktorá sa v tomto čase udiala. Otec Jozef to hodnotí takto:

„**Všetko je to ako dar z neba. Je potrebné si však byť vedomý toho, že bez Pánovho požehnania by to nešlo. Ako sa píše vo Svätom písme, ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú**“ (Ž 127, 1, pozn. red.).

V závere článku mi nedá nespomenúť slová o. Miroslava Dancáka: „**Modlite sa za nás**“, ktoré sú zároveň prosbou pre vás všetkých, čitateľov Prameňa. Veď nič nám neosoží viac, ako vrúcna modlitba, náš nebeský chlieb.

**Ľuboš Pavlišinovič,
3. ročník**

SVETLØ PRE TEBA

*V*rčite mi dáte za pravdu, že všetko v našich životoch musí mať nejaký začiatok. My, bohoslovci, začíname každoročne život v seminári duchovnými cvičeniami. Výnimkou neboli ani tento akademický rok. A tak sme sa krátko po nástupe do seminára (13. 9. 2010) presunuli autobusom do Juskovej Vole, kde nás už čakal otec Damián Saraka, protopresbyter Starej Ľubovne. Na celý týždeň si pre nás pripravil sériu tém o Božom slove. Táto myšlienka bola skutočne vnuknutá Svätým Duchom, pretože Božie slovo je pre nás tým najaktuálnejším každodenným pokrmom. Otec Damián rozprával o tom, aké je dôležité vytvoriť si vzťah k Svätému písmu. Má byť pre nás naším najvernejším priateľom. Skrze Písma sa môžeme rozprávať s Bohom a Boh cez neho bude hovoriť k nám. Je to list od nášho nebeského Ocka, ktorý nám poslal, aby nám v ňom nespôchetnekrát vyjadril, ako veľmi nás miluje. Aby nás uistil, že dodrží sľub, ktorý nám dal, že je našou oporou v časoch dobrých aj zlých. Otec Damián nám pripomenal dôležitosť toho, aby sme si počas dňa nachádzali čas na čítanie Božieho slova. Nemá však ísť len o čítanie, ale aj o sebareflexiu vo svetle textu Písma. Verím, že každý odchádzal z duchovných cvičení povzbudený a obohatený nielen o nové poznanie, ale predovšetkým o Boží dotyk. Jeden z našich bratov sa so svojou skúsenosťou podelí aj s vami.

Tomáš Miňo, 3. ročník

13. septembra 2010 som vstúpil do Gréckokatolíckeho mládežníckeho pastoračného centra v Juskovej Voli a začal prežívať niečo ojedinelé, nové, nepoznané... V tento deň sa začali duchovné cvičenia pre všetkých nás - bohoslovcov.

Čo vo vás evokujú slová - duchovné cvičenia? Ja som s nimi dote-raz dočinenia príliš nemal. Párkrát som sa chcel na nejaké prihlásiť, ale nedokázal som si nájsť čas. Viete, ako to chodí, keď svetské starosti a mam bohatstva odlákajú od Božieho kráľovstva. Každopádne som sa v spomínaný pondelok po večeri ponoril do silentia a začal sa duchovne obnovovať...

Liturgie, večierne, utierne, prednášky. Niekoľko povie, že je to nezmysel. Iný, že je už toho akosi priveľa (4 dni). Ďalší, že to nie je nič zvláštne, veď to nemôže uškodiť. Aby však niečo človeka osloivilo, môže to byť nevýrazné? V žiadnom prípade! Keď Pán Ježiš prednášal v synagóge, Židia boli ohromení, pretože ich učil ako ten, ktorý má moc a nie ako ich zákonníci a farizeji. To isté som pocítil aj ja...

Otec Saraka sa nám snažil predstaviť jednu dosť dôležitú osobu - Ježiša Krista, ktorý sa nachádza na stránkach Biblie. Si kresťanom? Tak potom by si mal poznať Sväté písmo! Áno, ja som bol so sebou spokojný. Božie slovo som poznal z chrámu z čítania apoštola a evanjelia. Pýtam sa, či to

stačí... Rozmýšľaj! Kresťan si dennodenne, každú chvíľu v každej situácii volí medzi dobrom a zlom, minútu za minútou bojuje s hriechom, neustále musí svedčiť o svojej viere, chrániť si ju. Z tohto jednoznačne vyplýva, že náš život musí stáť na Kristovi. Ako chcem spoznať všemohúceho, neviditeľného a nepochopiteľného Boha a Pána, ak dôkladne nepoznám pravdu, ktorú nám sám o sebe zjavil?! Ved' veríme, že Sväté písma tvoria knihy inšpirované Sväтыm Duchom! Teda vidíme, že ho potrebujeme každodenne

čítať, počúvať, či nad ním rozjímať. Ďalším krokom je pochopiť ho a naplniť. K tomuto však potrebujeme Pomocníka, Priateľa, Tešiteľa. Nebeský Otec ho bezpečne zosnal každému myropomazanému kresťanovi, preto s ním začni komunikovať, nechaj sa

ním viesť! Ak si ho od seba odohnal, modli sa, pros a dostaneš. Pán to slúbil a On ostáva verný...

Duchovné cvičenia mi ukázali moc Svätého písma, ktoré je doslovne Božím slovom, teda reálnym zjaveným Pánom. Pochopil som, že kresťanstvo stojí na troch uholných kameňoch - Eucharistii, spoločenstve veriacich a Božom Slove. Tam všade je prítomný vzkriesený Kristus. Pochopil som, že potrebujem Utešiteľa, ktorý dokáže zo mňa vytvoriť materiál pre stavbu na tieto uholné kamene. Prajem vám všetkým, aby ste zakúsili Pánovu prítomnosť, chránili si ju a čerpali z nej silu.

Sláva Isusu Christu!

Pavel Grega, I. roč.

APÓŠTOL NÁRODOV

Ľudia vždy potrebovali vzory na nasledovanie. Potrebujú ich aj teraz, v našich časoch, poznačených premenlivými a protikladnými ideálmi.

Po štyristopäťdesiatich rokoch prišiel na Petrov stolec pápež „cudzinec“. Zmenil všetky historické kritéria, s ktorými sa všeobecne pozeralo na pápežstvo: nie viac statický pontifikát, nie Magistérium usadené na rímsku katedru, ale putujúci pontifikát. Magistérium nesené na cesty celého sveta, pontifikát viditeľne a energicky ponorený do sveta masmédií, ako najväčšia osobnosť pohlcovaná sestovou verejnou mienkou.

Ján Pavol II. putoval po zemi počas horúčkovitých apoštolských cest ako putujúci prorok, ktorý často mocným hlasom volal na ľudstvo, lebo videl, že sa vzdalauje od Boha a od Krista. Volal, lebo chcel, aby v jeho hlase počuli echo trpkosti človeka, ktorý volá po spáske, a volanie Boha, ktorý ju chce poskytnúť. V tomto spojení volania človeka a volania Boha, sa na svetovej scéne na prelome storočí objavil zanietený, nevyčerpateľný pápež.

Nijaký človek v dnešných časoch (a pravdepodobne nijaký človek v dejinách) neboli tak oslavovaný zástupmi ľudí na celom svete. A nijaký človek nešiel tak ako on do celého sveta, aby prijímal tieto potlesky a oslavu, ponorený do veľkého trhu masmédií, miešajúc staroveké a gotické obrady s novými gestami civilizácie obrazu a televízneho konzumu. Námestia, štadióny, bežecké dráhy sa stali novými katedrálami pre pápeža, ktorý hovoril svetu, novými miestami evanjelizácie celého ľudstva. Staré katedrály často poslúžili len na to, aby sa v nich zhromaždili chorí a starí, s ktorými sa pápež stretával a požehnával ich.

Nestretol sa všade len s triumfom a so súhlasom. Vo svojej knihe „Vstaňte, podieme!“ píše: „Určite nás čakajú skúšky. Nie je to nič nezvyčajné. Patrí to k životu viery. Niekedy sú mierne, inokedy veľmi ťažké, ba dramatické. V skúške sa môžeme cítiť osamotení, ale Božia milosť, milosť víťaznej viery, nás nikdy neopustí. Preto každou skúškou, hoci aj tou

JÁN PAVOLO II.

najstrmejšou, môžeme prejsť vŕazne.“

V storočí mnohých utrpení národov, vedeckého nadšenia, ale aj duchovných pochybností a morálneho smútka, v storočí uctievania pozemského a pohŕdania nadprirodzeným, sa aj on predstavil svetu so znakmi protirečenia: chudobný a mocný, pokorný a odsudzovaný, sústredený a vystupujúci na verejnosti, oslavovaný a opovrhovaný, človek ducha i človek masmédií. A napokon v storočí teroristického násilia aj jeho život zasiahla tragédia v podobe atentátu Ali Agcu na Námestí svätého Petra. Bol zasiahnutý na mieste, ktoré je symbolom jeho autority - hlavy Božieho ľudu.

Ako Mojžiš, ktorý zhromaždil židovský národ, aby ho previedol cez Červené more a voviedol do zasľúbenej zeme, tak sa Ján Pavol II. pozeral na prechod do roku 2000 ako na vysnívaný cieľ. Cítil veľkú zodpovednosť zhromaždiť Cirkev, na ktorú neustále útočilo pokušenie sekularizácie, aby ju previedol cez dvadsiate storočie a aby ju posilnenú vyslal do treteho tisícročia kresťanstva.

Ján Pavol II. s apoštolskou námahou prešiel všetky kontinenty, aby znesvätené ľudstvo posunul k Bohu, aby na zemi, ktorá bola neustále zraňovaná násilím, vojnami, nespravodlivosťou, volal po mieri a ochrane porušovaných ľudských

Ján Pavol II.

práv. Na dosiahnutie tohto cieľa, aby Boh opäť vstúpil do sveta, aby na zemi nezhasol zmysel Boha, dával priestor ekumenickým stretnutiam s inými kresťanskými vyznaniami, ale svojou encyklikou vyzval veriacich v Krista na jednotu. Preto do Assisi roku 1986 zvoláva všetky náboženstvá.

Toto predovšetkým požadoval od vlastnej Katolíckej cirkvi. To bolo koreňom jeho neúnavného učenia, vyjadreného v encyklikách, aby novo potvrdil dogmatické, etické a sociálne pravdy Cirkvi. Tu pramení slávenie Svätých rokov, no predovšetkým jeho postoj vyzdvihnutia kresťanskej viery, jeho snaha držať ju vysoko a viditeľne pred celým svetom a ešte viditeľnejšie vo vnútri samotnej Cirkvi cez veľké liturgické slávnosti, cez slávenie Svätých rokov, cez stretnutie mladých na štadiónoch a cez Svetové dni mládeže, cez jeho postoje, ktorými sa predstavoval ako srdečná a zároveň posvätná osoba.

Vytvoril tak obraz oslavujúcej Cirkvi. Jasne v tom vidno pápežovu strategiu, ktorou chcel zmobilizovať katolícky ľud. Jeho úsilie obnoviť sociálny priestor pre katolicizmus, ktorý je stále ohrozovaný. Nad tým všetkým je viditeľná jeho túžba o znovuobnovenie jednoty.

Na konci dvadsiateho storočia ako antický vodca židovského národa Mojžiš, aj on vystúpil na Sinaj, na posvätnú horu. Na jej vrchole sa v horiacom kre kedysi ukrýval Boh, ale Mojžiš ho novými očami, ktoré dostal, mohol zbadať. Pápežov výstup na horu mal byť poslednou námahou, ktorou chcel presvedčiť ľudstvo, že vo svete stále existuje ker, ktorý horí. Je len potrebné objaviť, kto sa v ňom skrýva. Dostal oči, aby videl Boha. Pre neho, ktorý sa aj vo chvíľach najmasovejších podujatí dokázal preniesť do mystických priestorov, vidieť Boha znamenalo túžbu celého jeho života. Raz v Indii povedal: „*To, čo túžim dosiahnuť, to, čo ma povznáša i trápi, je vidieť Boha z tváre do tváre. Preto žijem, hýbem sa a som.*“

Ľuďom vstupujúcim do tretieho tisícročia, ktoré sa tragicky začalo ako obdobie terorizmu, nakoniec v pokojnom stíšení pápeža poznačeného bolesťou a starobou, zanecháva proroctvo nádeje: „*Ked' nás zahalí noc, musíme myslieť na ráno, ktoré príde,*“ povedal vo Francúzsku. A vo Fatime hovorí: „Nebojte sa, drahí synovia a dcéry, toto nie je starý svet, ktorý sa končí. Je to nový svet, ktorý sa začína. Zdá sa, že na nebi dejín sa začína nové ráno.“

Je to proroctvo nádeje, ktoré ľuďom odovzdal neúnavný pápež Ján Pavol II. – apoštol národov.

o. Miroslav Dancák, rektor GKS

Príspevok spracovaný z kníh:

- 1.) Ján Pavol II.: Vstaňte, podieme, SSV Trnava 2004.
- 2.) Domenico Del Rio.: Karol Veľký, SSV Trnava 2004.

JABLKO

Kúsok domova sa mi ocitol v rukách:

Vonia od jesenného vánku.
Zrodené z mrazu zimy,
jarnej zeme.
Zachovalo si hebkosť kvetu.
Pevné ako hruda.
V usilovných rukách
mäkne, aby prinieslo úrodu.
S chuťou slnečných lúčov,
šťavnatou z kvapiek rosy.
Hladené vánkom horúcich dní,
myté búrkami,
zušľachtené bleskami,
zdobené západom slnka.

Ochutnal som kúsok domova:
ako púčik zohrial jarný lúč,
ako včela nazrela do budúcej krásy,
ako lístky prikryli nahú mladosť,
ako naň hľadeli oči rodičov,
ako ho pohladili otcove ruky,
ako sa oň postarali s láskou,
ako mi ho mamka poslali.

Kúsok domova:

jablko s pečaťou,
vrytou Božou láskou,
rástlo v jeho rukách.

V ňom je krásno stvorenia,
dokonalosť Stvoriteľa.

Nebolo by ho, keby Boh nestál pri ňom.

V rukách mi ostal ohryzok.

V pevnom jadre
som našiel domov
v Bohu samom.

Peter Lazorík, 3. ročník

KULTÚRA SMRTI

Bežne sa pristihnem pri tom, ako si počas dňa pospevujem text nejakej piesne, alebo ako mi hlavou prúdi aspoň jej melódia. Ešte bežnejšie je, že sa na mňa 'nalepia' tóny, ktoré si pospevuje najprv niekto iný a po chvíli si ich už spievam i ja. Zaiste sa to stáva i mnohým z vás a sme na tom podobne.

Minule som si po dlhej dobe zapol hudobnú televíznu stanicu. Hrali celkom dobre. Ale to, čo ma prekvapilo, boli preklady textov piesní do slovenčiny. V tej chvíli som sa viac začítal, ako započúval. Začal som si kúsok po kúsku uvedomovať, o čom vlastne to pospevovanie si piesní je. Pravdupovediac, v mnohých prípadoch to má veľmi ďaleko od kresťanstva. Spomeniem len niektorých interpretov, ako napríklad Rihannu, ktorá počas celej piesne hľadá odvahu spáchať samovraždu, v ďalšej vyzýva k sexuálnemu aktu akéhosi „hrubého chlapca“, či propaguje lesbický vzťah a to nielen textom, ale i videoklipom. Lady Gaga zase vyzná svojím klipom kult Satana, svojimi tanečníkmi hlása homosexuálne i masochistické orgie. Slovo cudnosť je v klipoch úplnou neznájomou a reklama na kult tela a užívanie si života je tematikou minimálne každej druhej piesne, ktorá sa dnes hrá v rádiu. A to už nespomínam vplyvy iných náboženstiev a východných kultúr, hľadajúcich únik z reality, či „bohatosť slovníka“ speváka menom Eminem.

Prežívame rok kresťanskej kultúry, ktorým sa pripravujeme na 1150. výročie príchodu Konštantína a Metoda. Tí v našom národe zasiali kultúru slova v podobe evanjelia či hlaholského písma. Cirkev nám ich predkladá ako prvých misionárov našej viery, ba dokonca i svet ich uznáva ako spolupatrónov Európy. Zápasili, aby prostý ľud spoznal Pána, aby našiel spásu v Ježišovi Kristovi a takto žil večne.

Kultúra života verus kultúra smrti. Tento boj prebieha už od prvého

pádu človeka. Ďalšou zbraňou v rukách nepriateľa sa dnes stávajú 'nevinné', krásou spevu či tanca zahalené mediálne hviezdy. Ich kultúra sa k nám snaží vtlačiť jednoduchým počúvaním, pozeraním, či pospevovaním si známych songov. Kristus však ponúka čosi krajšie, čo nebuduje kult tela, ale je cestou k trvalému šťastiu. Je na nás, aby sme odmietli posolstvo tmy a prijali dobrú zvest Svetla.

**Tomáš Mikunda,
5. ročník**

**LADY
GAGA**

DOKONALOSŤ JE MOŽNÁ!

*R*uku na srdce; koľkí z nás sme si pri pohľade na pátra Pia, Matku Terezu, či Božieho služobníka Jána Pavla II. povedali: „Keby ja som bol na takej duchovnej výške, dokázal tak milovať, vedel sa tak modliť, bol tak verný Bohu...?!” Ak sa však reálne pozrieme na náš život, musíme konštatovať, že oproti nim sme úplní amatéri. Rásť v duchovnom živote je dejako veľmi ťažké. Akokoľvek sa snažíme, z času na čas príde situácia, v ktorej nedokážeme byť verní, naplno milovať Boha a blízneho, modliť sa vrúcne a naplňujúco. Mnoho ráz sa vraciame k tým istým hriechom a pádom. Točíme sa na jednom mieste, až sa môže stať, že rezignujeme v myšlienke, že žiť sväto sa jednoducho nedá. Existuje vôbec spôsob ako dosiahnuť duchovnú dokonalosť a zbaviť sa našich slabostí? Táto otázka je veľmi dôležitá aj preto, že úplné stretnutie sa s Bohom, teda nebo, je možné iba v stave našej duchovnej dokonalosti. Radostnou zvestou je, že všemo-húci Boh má spôsob, ako človeka vyslobodiť z jeho nedokonalosti, a to dokonca rýchlo a ľahko. Cirkev túto pomoc nazýva „odpustky“. Je to mimoriadna milosť od Boha, ktorá zbavuje človeka nedokonalostí na príhovor spoločenstva Cirkvi. Odpustky, podľa definície Katolíckej cirkvi, sú odpustením dočasných

trestov za hriechy. Každý hriech má totiž dve zložky: vinu a dôsledky hriechu. Boh nám odpúšťa vinu za hriech, ale následky hriechu ostávajú a niekto ich musí dať do poriadku. Čo je princípom odpustkov? Odpoveď dávajú samotné podmienky prijímania odpustkov. Prvou je stav v milosti posväčujúcej. Inými slovami povedané, človek, ktorý túži po Bohu, má odstrániť všetko, čo mu bráni žiť s Bohom. Ak žije v hriechu, ktorého sa nechce vzdať, je zjavné, že s Bohom nežije a nechce žiť. Druhou podmienkou je priať Eucharistiu. Bolo by hlúpe, ak by sa človek, ktorý sa chce priblížiť k Bohu, odmietal s ním spojiť v Eucharistii?! Poslednou podmienkou je modlitba na úmysel Svätého Otca. On je hlavou Cirkvi, skrze ktorú sa človek približuje k Bohu. Cirkev sa zároveň neustále modlí, aby Boh splnil túžbu človeka po stretnutí sa s ním. Odpustky sú úžasným prostriedkom, ktorý nás viedie k realizovaniu našej túžby po Bohu. Upriamujú človeka, aby

po Bohu nielen túžil, ale i kráčal za ním v spoločenstve Cirkvi. Aby dar odpustkov bol pre človeka reálne prítomný, Cirkev stanovila určité miesta a časy na ich získanie. V súvislosti s prežívaním dušičkového obdobia je potrebné povedať, že životom na zemi sa končí čas rozhodovania sa pre alebo proti Bohu a zároveň i spôsob zbavovania sa svojich slabostí. Duše, ktoré na zemi nedosiahli duchovnú dokonalosť, sú v očistci výlučne odkázané na Božiu milosť. Podľa učenia Cirkvi im ju však môžeme sprostredkovať i my, žijúci na zemi. V čase, ktorý určila Cirkev, sa s ňou môžeme zjednotiť v modlitbe za tieto duše,

pričom Bohu predkladáme konkrétnych zosnulých. A ako môžeme viac prejaviť pravú lásku k blížnemu, ak nie modlitbou za plnosť šťastia, ktoré môže dosiahnuť iba v náručí Boha?!

Katolícka Cirkev je bohatá na dary a milosti Boha. Skrze ne môže človek kráčať k svojmu šťastiu a naplneniu. Nenechajme sa odradiť predsudkami iných konfesií a načrime z bohatstva Kristovho kríža. Aby sme raz neľutovali, že sme boli tak blízko k svojmu šťastiu, či šťastiu blízneho, no nemali sme odvahu alebo chuť sa ho zmocniť.

Milan Kmec, 6. ročník

SEMINÁRNY POKROV V MARIAPÓCSI

Duchovný život maďarských gréckokatolíkov má svoje centrum v mariánskom pútnickom mieste Máriapócs. Tu sme na pozvanie hajdudorožského gréckokatolíckeho vlastku Fülöpa Kocsisa a seminaristov z Nyíregyházi putovali v dňoch 1. a 2. októbra 2010.

V prvý deň našej púte Gréckokatolícka cirkev slávila sviatok Pokrov – Ochrany Presvätej Bohorodičky, kedy sme sa zúčastnili spolu s maďarskými pútnikmi a gréckokatolíckymi seminaristami na archijerejskej svätej liturgii, ktorej predsedal vlastek Fülöp. Eucharistické slávenie bolo doprevádzané spevom skupiny Zboru svätého Romana Sladkopevca, ktorý sa prelíhal s prostopiniálnym spevom maďarských seminaristov. Gréckokatolíkov na Slovensku i v Maďarsku spája spoločné duchovné, obradové a liturgické dedičstvo. Aj napriek jazykovej bariére bolo možné z tohto liturgického slávenia vnímať jednotu a zároveň i bohatosť nášho spoločného obradu.

V ďalšom priebehu našej púte sme prehlbovali jednotu a vzájomné vzťahy. Poobede sa niektorí z našich seminaristov spolu s maďarskými odobrali na priateľský futbalový zápas. Tí, ktorí nešportovali, navštívili Teologický Inštitút sv. Atanáza v sídle biskupstva v Nyíregyhaze, gréckokatolícky knazský seminár a miestny katedrálny chrám.

Večer sme sa odobrali do nedalekej obce Tolcsva, kde v miestnom

chráme počas i po svätej liturgii zaspievala skupina Zboru svätého Romana Sladkopevca niektoré zo svojich skladieb, a tak dopriala domácim veriacim hlboký duchovný zážitok. Tí nás vrúcne prijali a srdečne pohostili. Na noc sme sa odobrali do Mariapócsu, kde sme v druhý deň púte slávili v miestnej bazilike slovenskú svätú liturgiu. Počas homílie sa nám prihovoril otec rektor Miroslav Dancák, ktorý poukázal na správny postoj, v ktorom máme na začiatku nového akademického roka byť „*pod ochranou Presvätej Bohorodičky, pretože keď na nás útočia, hľadáme, kto by nás ochránil. Pred duchovnými útokmi zlého je Presvätá Bohorodička tou pravou Ochránkyňou.*“ Ako prejav toho, že si ju volíme za svoju Matku, sme jej predložili svoje modlitby a uctili si jej ikonu, ktorá kedysi slzila.

Následne nás miestni otcovia baziliáni pozvali na návštevu svojho kláštora. V ňom nám ukázali svoje múzeum a tiež kaplnku, v ktorej sa nachádza ikona nášho blahoslaveného biskupa Pavla Petra Gojdiča.

Zábavné chvíle sme prezili v Zoologickej záhrade v Nyíregyháze, ktorá je na atrakcie najbohatšia v celej strednej Európe. Po jej absolvovaní sme sa všetci stretli v autobuse, kedy sme sa spojili v modlitbe za šťastnú cestu domov.

Touto púťou seminaristov do Mariapócsu sme vstúpili do nového akademického roku s obnoveným vzťahom k našej nebeskej Matke, Presvätej Bohorodičke. Ona nás bude sprevádzať každou chvíľou. V radostiach i ľažkostiah, v zdraví i chorobe, v krízoch i víťazstvách. „*K tebe prichádzame s radosťou, vedť ty si naša Ochrana.*“

Martin Krišš, 5. ročník

FILIPÓVKA

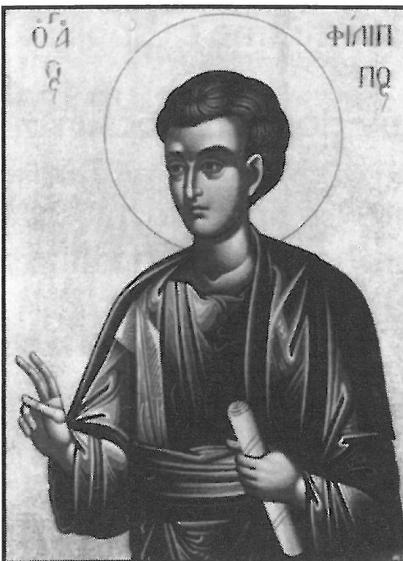
Pôst pred Narodením Ježiša Krista sa začína dodržiavať najskôr na Západe vo viacerých formách už od 6. storočia. Od roku 567 sa mníchom predpisuje postiť sa všetky dni decembra do Narodenia Ježiša Krista. V roku 581 sa predpisuje pôst v pondelky, stredy a soboty od 11. novembra do Narodenia. Toto platilo pre Frankov. V Ríme ana Apeninskom polostrove bol pôst prijatý neskôr. V homíliach pápeža sv. Gregora Veľkého nachádzame zmienku o druhej adventnej nedeli (Adventus - príprava na príchod). Dĺžka adventu sa postupne menila (5 alebo až 6 nedieľ, 42 dní). Pápež Gregor VII. v 11. storočí skrátil toto obdobie na 4 nedele, čo malo symbolicky označovať 4 tisíc rokov do Kristovho príchodu.

Na Východe bolo trvanie tohto pôstu sporné. Dôvodom bola skutočnosť, že na Východe bol uzákonený len pôst pred Paschou a tri menšie pôsty (Petrovka, Uspenský a Roždestvenný pôst) vošli do praxe 'cez zvyk'. Zmienku o tomto pôste (začiatok 15. novembra) máme z koptského kalendára z 8. stor. Začiatkom 9. stor. mnohí hovoria o Roždestvennom pôste ako o nie-apoštolskom, ale mníšskom, a skracujú ho na 18, 12, 6 alebo len na 4 dni, pričom sa v týchto dňoch mohlo jesť všetko okrem mäsa. Antiochijský patriarcha An-

stáz Sinait (561 - 600) obhajuje apoštolskosť tohto pôstu. Legenda hovorí, že sv. apoštol Filip pred svojou mučeníckou smrťou prosil Boha o tresty pre svojich mučiteľov. Bolo mu zjavené, že za to počas 40-tich dní po smrti nevojde do raja. A tak Filip prosil iných apoštolov, aby sa zaňho postili 40 dní, na základe čoho apoštoli prikázali všetkým veriacim 40 denný pôst.

Iné pramene poukazujú na to, že sviatok Narodenia (spolu so sviatkom Zjavenia Pána) bol rovný sviatku Paschy, na ktorý sa ľud pripravoval modlitbou a pôstom. A teda aj Roždestvenný pôst sa stal analogicky časom prípravy, tentokrát na príchod Spasiteľa. Simeon Solúnsky (+ 1429) hovorí: „*Tento 40 denný pôst sa odvoduje od pôstu Mojžiša. Ten sa postil 40 dní a nocí, keď prijímal tabule Božích prikázaní (porov. Ex 24,18).* Tak sa postíme aj my 40 dní a prijímame živé Božie slovo, vtelené cez Pannu a prijímame Jeho Telo.“

Roždestvenný pôst sa stal pre Cirkev aj symbolom modlitieb a pôstov starozákonných patriarchov a prorokov, ktorí s túžbou očakávali príchod Mesiáša. V čase tohto pôstu svätá Cirkev dáva svojim veriacim za príklad svätých Starého aj Nového zákona, ktorí sú v liturgickom kalendári umiestnení

práve do tohto obdobia: proroci Abdiáš, Nahum, Habakuk, Sofoniáš, Ageus a Daniel; sv. apoštol Matej a Andrej; svätiteľ Mikuláš; prepodobný Ján Damascénsky a Sáva Osvietený; významní mučeníci a mučenice: Gurias, Katarína, Barbora, Eustatios, Ignác Bohositeľ, Anastázia a Eugénia. Posledné dve nedele pred Narodením sú zasvätené Svätým Praotcom (priporomíname si zakladateľov Božieho národa a tých, ktorí predpovedali Krista) a Svätým Otcom (priporomíname si starozákonných svätých, z rodu ktorých pochádzal Ježiš).

Štyridsaťdňový pôst pred sviatkou Narodenia Ježiša Krista, ktorý začína po sviatku apoštola Filipa, bol definitívne ustanovený v roku 1166 na sneme v Carihrade. Od tiaľ má pôst svoj názov - Filipovka. Čo sa týka pôstnej praxe, kyjevský metropolita Gregor predpisuje taký istý pôst a poklony, ako v Petrovke: jesť raz na deň, zdržanlivosť od mlieka a mäsa a v sobotu a nedeľu dovoľuje jesť rybu dva krát na deň.

V súčasnosti tento pôst v našej cirkvi nie je zaväzujúci, čo však neznamená, že sa nemôžeme dobrovoľne rozhodnúť postiť sa takým spôsobom, aký nám dovoľuje naše zamestnanie, zdravotný stav, atď. Budme si vedomí toho, že cez úprimnú a svedomitú duchovnú prípravu sa naše srdce stane dôstojné toho, aby sa v ňom narodil Ježiš Kristus so svojou dobroiou, láskou a pokojom.

Michal Galmus, 4. ročník

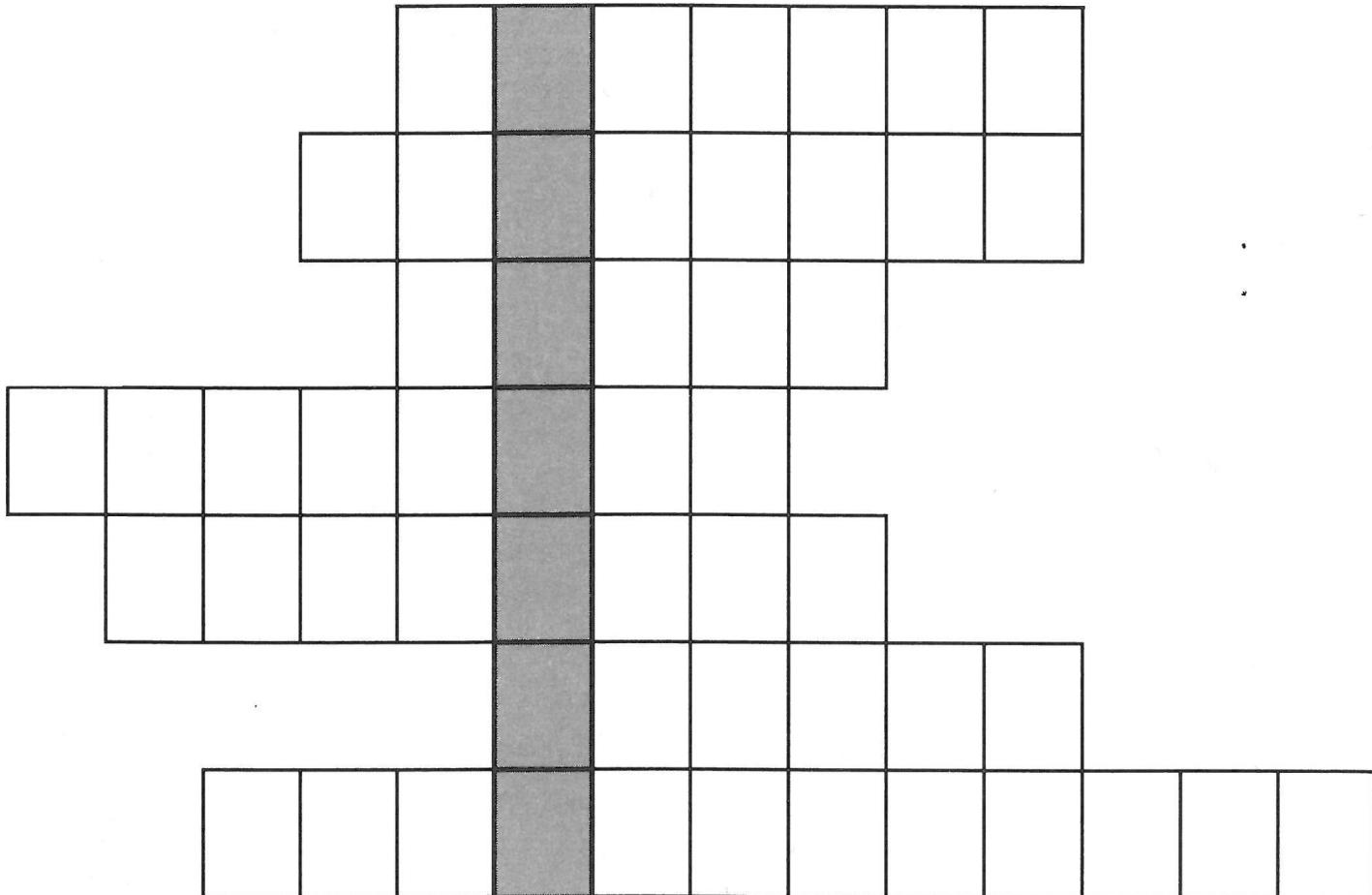
APOFTHEGMATA

Starec Marek povedal: „Zákon slobody učí celej pravde. Mnohí ľudia mu rozumejú podľa poznania, avšak málokto ho chápe v zmysle plnenia prikázaní. Nahľadaj jeho naplnenie v prirodzených činnostiach. Človek sa totiž nepovažuje za dokonalého podľa nich. Naplnenie zákona slobody je predsa ukryté v Kristovom kríži.“

Starec Makarius Veľký povedal: „Človek nemôže byť dokonalý, ak vo svojom srdci i tele nedosiahne veľkú pokoru a to, že sa v ničom nebude s nikým porovnávať, ale skôr si bude v pokore myslieť, že zaostáva za celým stvorením. Ak bude človek súdiť iných, nielen seba, ak nebude znášať urážky a odstraňovať zo srdca každé zlo a nútíť sa, aby bol veľkodusný, dobrý, bratský, umiernený a zdržanlivý (je totiž napísané: Nebeské kráľovstvo trpí násilie a násilníci sa ho zmocňujú Mt 11,12), ak nezačne očami hľadiť na správne veci, bdiť nad jazykom a vyhýbať sa počúvaniu všetkých zbytočných a duši škodlivých rečí, ak nebude mať spravodlivé ruky a čisté srdce vo vzťahu k Bohu a nepoškvrnené telo, ak nebude mať každý deň pred očami spomienku na smrť, ak sa nebude zriekať hmotného sveta a telesných rozkoší, diabla a všetkých jeho skutkov, ak pevne neprilipne k všemohúcemu Bohu a k všetkým jeho prikázaniam a ďalej - ak nebude Bohu neustále v každom čase, za všetkých okolností a každým skutkom slúžiť, nemôže byť dokonalý.“

MUDRÖSTI PÔSŤNÝCH OTCOV

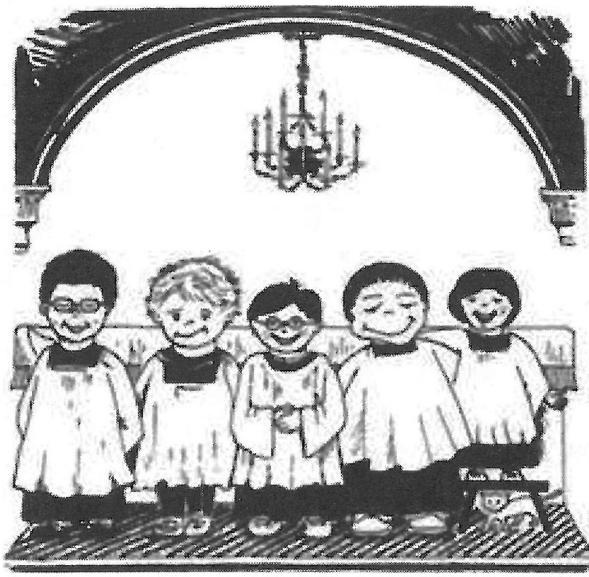
ZÁBAVNÍK

Výroky otcov púšte:

„Odporujte diablu a snažte sa
rozpoznávať jeho (**tajnička**).“

1. Svätec 6.12.
2. Prvý deň v týždni.
3. Ich výrobou sa živil sv. Pavol.
4. Modlíme sa ju večer.
5. Rozhovor s Bohom.
6. Starozákonný obor.
7. Kniha, v ktorej je veľa informácií.

ozajstný zboj-
noší s nástrojmi
hromadného
ničenia

Slovo miništrant pochádza z latinského slova „Ministráre“ a znamená slúžiť - posluhovať. Miništrosťaním teda rozumieme posluhovanie pri Pánovom oltári, službu pri slávení eucharistickej obety, posluhovanie pri vysluhovaní sviatostí i pri ďalších liturgických úkonoach a obradoch.

Krátky detský katechizmus

Kto je Boh?

„Boh je nebeská osoba.“

Ako Boh stvoril človeka?

„Dal mu telo z hliny a vdýchol mu neviditeľnú a nepriestrelnú dušu.“

„Dal mu telo z hliny a vdýchol mu neviditeľnú a nesmrteľnú trojicu.“

„Z hliny a fúkol mu dušu.“

„Z hliny a prachu.“

„Vdýchol mu slobodnú a nesmrteľnú vôľu.“

Kto je Svätý Duch?

„Spasiteľ Pána Ježiša.“

„Pestún Pána Ježiša.“

Kedy vstal Pán Ježiš z mŕtvych?

„V tretiu nedelu.“

Čo je Cirkev a kto ju založil?

„Božia skupina, založil ju Pán Ježiš.“

Ako znie ľútost?

„Sláva Isusu Christu.“

„Vždy sa zlútujem nad starými ľuďmi.“

Zostavili deti pripravujúce sa na prvé sväté prijímanie.

ABRAHÁM A SYN

Ádam niet kresťana, mladého či starého, ktorý by nepoznal tento biblický príbeh o ochote a poslušnosti. Častokrát si myslíme, že robíme všetko správne, že sme dobrí kresťania, lebo počúvame a dodržiavame prikázania. V okamihu, keď sa pripravujeme na sviatosť zmierenia vo svojom živote, hriech často nevidíme. Cítime sa

ako najspravodlivejší a najposlušnejší zo všetkých.

Príbeh obetovania Izáka usvedčuje mňa i teba z toho, akí sme neposlušní a neveriaci. Skúsme si položiť nasledujúce otázky: „Čo by sme spravili, keby Pán žiadal takú obetu ako od Abraháma aj od nás? Aká by bola naša odpoveď?“ Božie Slovo hovorí: „Abrahám vstal včasráno, osedlal osla, zobil so sebou svojich sluhov a svojho syna Izáka a narúbal dreva na zápalnú obetu. Potom sa vybral na miesto, ktoré mu označil Boh“ (Gn 22, 3). Nepýtal sa Boha: „Prečo?“ Nikde sa nespomína, že hundral alebo bedákal. Bol rozhodnutý splniť Božiu vôľu, obetovať svojho syna, jediného syna, na ktorom sa mali splniť prisľúbenia.

Prepodobný Serafim Sarovský hovorí, že keď srdce prijíma niečo Božie, je pokojné a naplnené radosťou a láskou. Naproti tomu, ak do srdca vstupuje niečo zlé, je nepokojné.

Abrahám pomenoval vrch, na ktorom obetoval - „Pán sa postará (vidí)“. V ňom máme nádherný dôkaz toho, že Boh sa stará a obdarúva svojich verných milosťou. Cirkevní otcovia postavili poslušnosť nad pôst aj modlitbu. Poslušnosťou sa človek chráni pred pýchou. Za poslušnosť Pán dáva milosť Svätého Ducha. Preto je poslušnosť vyššia než pôst a modlitba.

Na konci príbehu Boh dáva Abrahámovi prísľub, že ho požehná a veľmi rozmnoží jeho potomstvo. A čo viac môže človeka potešiť, ako keď vie, že Pán sa o neho stará a dáva mu svoju milosť. Pre dušu človeka niet väčšej radosti.

Peter Šturák, 3. ročník

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ', n. f.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ' bol zriadený v roku 2001 prešovským sídelným biskupom. Jeho účelom je podporovať vzdelávanie seminaristov, kňazov, biskupov, žiakov gréckokatolíckych cirkevných škôl i laikov a rozvíjať duchovné a kultúrne hodnoty Gréckokatolíckej cirkvi a tiež chrániť ľudské zdravie.

Vďaka tomuto fondu bolo možné združiť finančné prostriedky pre realizáciu mnohých projektov a podujatí v súlade s jeho poslaním.

Číslo účtu : 10006-66513060/4900

IČO : 36167126

Číslo účtu : 4008089095 / 7500

Adresa: sv. Ján Krstiteľ', n. f.

Správca fondu: ThLic. Miroslav Šimko
Sládkovičova 23
080 01 Prešov

tel.: +421 517567380

e-mail: simko@unipo.sk

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého, kto prispeje na dobrý účel akýmkol'vek finančným darom.

The image contains two side-by-side screenshots of a website for a seminary. The left screenshot shows the main homepage with a navigation bar at the top, followed by sections for news, photo galleries, and publications. The right screenshot shows a detailed page for a magazine called 'Prame', featuring its cover and some descriptive text.

Navštívte naše web - stránky: www.unipo.sk/pracoviska/gks
www.gojdic.sk

ΜΡ ΔΥ

Ο ΔΗΟΣ

ΙΩΣΗΦ

Ikona Svätej rodiny